

De welbestede stuiver : of de bijbels der arme negers.

<https://hdl.handle.net/1874/355326>

DE WELBESTEDE STUIVER

OF

DE BIJBELS DER ARME NEGERS.

Een iegelijk doe gelijk hij in zijn hart voorneemt, niet uit droefheid of uit nooddwang, want God heeft eenen blijmoedigen gever lief.

2 Cor. IX: 7.

Het was kermis in het dorp: de kooplieden die uit de naburige stad gekomen waren, hadden hunne kramen op het groote plein geplaatst en de boeren in hunne beste kleêren hen omringd, en het uitgestalde goed, of om te koopen, of slechts om, op hun gemak, de menigte nuttige of aardige dingen, die te koop werden aangeboden, te beschouwen. Een zeker kraampje lokte vooral kalanten, het was dat van eene oude vrouw, die koeken verkocht, welke zij alleen konde bakken, en die men, zoo zij zeide, heet en warm moest opeten. Een klein meisje, onder

anderen, van tien of twaalf jaren, scheen dezelve zeer lekker te vinden. Zij had de derde koek reeds op en zocht in haar zak, of haar nog een stuiver overbleef, om een vierde te koopen. Zij vond ook wezenlijk nog eenen stuiver, en keerde naar het kraampje, van hetwelk zij zich een oogenblik verwijderd had, terug; doch op eens voelde zij zich zachtjes op den schouder getikt.

Een bejaard heer, die zich onder de menigte bevond, en die hare graagte opgemerkt had, hield haar staande en zeide tot haar, terwijl hij glimlachte: Hoe is uw naam mijn kind? LOUISE GÉRARD, antwoordde zij een weinig onthutst. En wat wilt gij met dien stuiver, dien ik in uwe hand zie, doen? Zij aarzelde een weinig wat zij zoude antwoorden, toen zeide zij: Ik ga nog eene koek koopen, Mijnheer. *Nog* eene, gij hebt er dus reeds meer gegeten, en hoeveel dan wel, een? twee? Zeg mij hoe veel? De arme Louise, meer en meer verlegen wordende, kreeg eene kleur en zag voor zich heen, eindelijk, het stuivertje in hare hand heen en weder keerende, zeide zij zachtjes: drie.

Drie koeken, riep de oude man, gij hebt dus alzoó drie stuivers besteed zonder juist honger te hebben, en wilt nu den vierden op dezelfde wijze besteden. Het is veel mijn kind!

was ik in uwe plaats, ik zoude wel weten wat ik met dien vierden stuiver doen zoude en wat ik met de drie anderen zoude gedaan hebben. De grijsaard hield op met spreken; Louise hief het hoofd op en zag den ouden heer aan, die haar met zoo veel welwillendheid aansprak, zij scheen hem te vragen wat hij in hare plaats zoude gedaan hebben; zij ging bij haar zelve alle de dingen na die men voor eenen stuiver kan koopen, maar de koeken van de oude vrouw schenen haar altijd toe de voorkeur te verdienen. De grijsaard hare nieuwsgierigheid ziende, besloot dezelve te voldoen, maar om meer op zijn gemak te kunnen praten stelde hij haar voor op eene der banken, die op de plaats stonden, te gaan zitten. Toen zij gezeten waren kreeg hij eenige blaadjes papier uit den zak, en liet een van dezelve aan Louise zien, haar vragende of zij wist wat zulks beduidde.

Hé wat is dat aardig, riep zij uit; hoe Mijnheer kan men dat voor een stuiver hebben? Zie daar een klein huisje met groote bladeren overdekt, voor hetzelfde zijn kinderen die in een boek zien. Is dat hun vader die naast hen zit? Maar wat hebben zij toch aan het gezicht en aan hunne handen? Het schijnt wel of zij allen zwart zijn.

Het zijn negers mijn kind dat is te zeggen,

zwarte menschen, die in een land, hier ver van daan, wonen en waar het zeer warm is.

Zij zijn dan even als de knecht van den heer die in dat groote huis woont; hij heeft mij eens doen schrikken door zijn leelijk voorkomen.

Deze Negers zijn echter daarom niet slechter dan de blanken. Integendeel, de blanken zijn dikwijls veel slechter dan zij: want er zijn er die in het land der arme Negers komen, die hen aan hunne huisgezinnen ontrooven, met touwen of ketens binden en die hen niettegenstaande hun gemjammer en hunne wanhoop, verkoopen, ja mijn kind, hen verkoopen even als men de schapen doet die gij op de markt ziet.

Welk eene ijselijkheid! Maar mijn heer wie koopt hen en wat doet men met die arme Negers?

Andere menschen, even ondeugend als zij die hen verkoopen, koopen hen en bedienen zich van hen zoo als men zich van een paard of een os bedient, om de aarde van den morgen tot den avond te beploegen, zonder hun rust te laten nemen of soms wel zonder hun voedsel te geven!

Maar belet de overheid dan al dat kwaad niet?

Kindlief, niettegenstaande alles wat de overheid en de regters kunnen zeggen, niettegenstaande alles wat God, die de opperste Regter

is, heeft verboden, drijven die ondeugende menschen hunnen schandelijken koophandel.

En maakt men de kleine Negers ook gevangen?

Ja lieve Louiza, tot de arme kleine kinderen toe voert men weg, men pakt hen op schepen bijeen, waar de meesten tegen de mishandelingen niet bestand, ziek worden en binnen weinige dagen sterven; gelukkig dat er andere blanke menschen zijn, die over deze wreedheden verontwaardigd, naar hetzelfde land gaan en er zich met alle magt tegen verzetten; die de Negers leeren dat er een God in den hemel is, die de zwarte menschen even zeer als de blanke bemint, en die voor allen eenen Zaligmaker op aarde heeft gezonden, die Jezus Christus zijn Zoon is.

Hoe, weten de Negers dat niet even goed als wij? Gaan zij niet ter kerk? Neen; zij hebben noch kerken, noch scholen, waar zij van God hooren spreken; maar zij bidden stukken steen en hout aan, zich verbeeldende dat dit goden zijn, die magt bezitten hen te voeden als zij honger hebben, hen te genezen als zij ziek zijn, en hen in den hemel te ontvangen wanneer zij sterven.

Hoe, verbeelden zij zich dan dat die steenen en dat hout hen verstaan?

Ja waarlijk; ook kan men van hen zeggen dat zij zonder hoop zijn, daar zij zonder God in de wereld zijn, want hunne valsche goden kunnen hen helaas niet bevrijden, noch van de mishandelingen der blanken, noch van den invloed en de droevige gevolgen hunner zonden.

Arme menschen! Maar indien zij zoo onwetend zijn, Mijnheer, hoe komt het dan dat zij kunnen lezen, want ik zie dat de kleine Negers op het prentje een boek in de handen hebben.

De Heer die bij hen zit en aan wien het huisje toebehoort dat met groote bladeren bedekt is, is een van die weldoende menschen waarvan ik u zoo even sprak, een van die christenen die niets zoo vurig begeeren dan den Zaligmaker te doen kennen en beminnen aan al degenen, die zij van Hem kunnen spreken. Hij heeft zijn vaderland verlaten, hij is naar dat land gegaan hetwelk zeer ver van het zijne verwijderd is, waar het klimaat warmer is, dan hier in het midden van den zomer; hij heeft met veel moeite de taal der inboorlingen geleerd, en nu leert hij hun lezen, en onderwijst hen vele andere nuttige dingen.

Wat lezen zij dan te zamen? Zij lezen in den bijbel mijn kind. Deze goede man heeft dien

zelf in hunne taal overgebracht en er afdrukken van gegeven aan hen, die hij heeft leeren lezen, opdat zij er God uit leeren beminnen, die den hemel en de aarde gemaakt heeft, en den lieven Zaligmaker, die zelf van den hemel is neêrge-daald om onze zonden af te koopen.

Mijnheer, ik vind dat die heer zeer braaf heeft gedaan met de bijbels aan de arme menschen te brengen, en zooveel mogelijk te beletten dat zij verkocht worden. Ik ben verzekerd dat de kinderen die daar lezen, hem met geheel hun hart beminnen, want ik gevoel dat ik reeds van hem houde, hoewel ik hem niet ken.

Indien gij veel van hem houdt mijn kind, moet gij hem in zijnen arbeid helpen.

Ik hem helpen Mijnheer, dat kan niet; evenwel als ik in dat land woonde, verzeker ik u dat ik zonde beproeven de jonge Negers te leeren lezen.

Gij zoudt immers ook trachten hen te leeren den goeden God en Zijnen Zoon Jezus te beminnen, niet waar lief kind?

Louize gevoelde hare eigene onwetendheid, zij was te opregt om meer braafheid voor te wenden dan zij wist te bezitten; zij dacht aan haren weinig gevorderden leeftijd, aan hare ligtzinnigheid, die haar niet toelieten aan anderen te leeren God lief te hebben, dien zij moest bekeunen zelve niet

genoeg te beminnen; ook in plaats van te antwoorden liet zij het hoofd zakken en zeide niets.

De grijsaard hernam: welnu mijn kind! indien gij u daartoe te zwak gevoelt, zoudt gij echter niet blijde zijn dat elk van die kleine negers den bijbel had, dat goddelijk boek dat de geschiedenis en de lessen van den Zaligmaker bevat en dat ons leert zijne genade en weldaden op prijs te stellen?

O ja, gaarne wilde ik dit, zeide Louize zonder haar hoofd op te beuren, gaarne wilde ik dat elke kleine Neger een nieuw testament had.

Gij moet hun die zelve sturen.

Ik?.. Hoe wilt gij?

Zoude uw vierde stuiver, waarmede gij nog eenen koek wildet koopen, niet kunnen dienen om te beginnen?

Wat zal men met een stuiver beginnen? Men kan er bijna niets mede doen.

Ik zal u zeggen kindlief, hoe men er partij van kan trekken; weet gij hoeveel een nieuw testament kost?

Mijne moei die mij het mijne op oudejaarsdag heeft gegeven, had er geloof ik, 50 stuivers voor betaald (1). Om er een te koopen, zoudt gij er dus 49 stuivers bij moeten hebben.

(1) Thans zijn die voor nog geringer prijs verkrijgbaar.

Ja, 49 Mijnheer; en hieruit blijkt hoe weinig één stuiver is.

En indien ik eenige oogenblikken vroeger gekomen ware, en u toen deze geschiedenis verteld had, wat zoudt gij liever gedaan hebben, of uwe drie koeken warm opeten, of wel er slechts een nemen en twee stuivers meer aan de arme Negers geven?

Louize werd beschaamd en zeide zeer zachtjes en bijna weenende tot den grijsaard: ik zoude nu wel wenschen er in 't geheel geene gegeten te hebben, dan zoude ik u vier stuivers kunnen geven.

Wel! mijn kind! zeer wel! hernam de oude man. God zij geloofd dat gij nu gevoelt, hoeveel beter een stuiver besteed kan worden dan om koek of andere onnutte dingen te koopen.

Ja Mijnheer, ik gevoel dat, en ik zal nooit geene koeken meer koopen.

Beloof u zelve niet te veel, opdat gij zoudt kunnen houden 't geene gij besloten hebt; 't geen God van u vordert is niet, dat gij nooit koek zult koopen, maar alleen dat gij u eenige ontbering voorschrijft, met uwe jaren overeenkomstig, ten einde alzoo deze ongelukkigen te helpen. Ik zal aantonen dat zulks niet moeijelijk is; geven uwe ouders u van tijd tot tijd niet eenig geld

zoo als zij van daag echijnen gedaan te hebben?

Ja Mijnheer; zij geven mij vier of vijf stuivers in de week.

Gij geeft er zeker somtijds gaarne een of twee aan de armen, met welke gij medelijden hebt? Er kunnen ook kleine uitgaven zijn welke gij liever niet zoudt nalaten. Ik vraag u dus slechts één enkelen stuiver in de week voor de arme Negers.

O dat is niet genoeg; ik kan er wel twee, ja zelfs drie geven.

Bepaal u voor het oogenblik bij éénen; het zullen 52 stuivers in het jaar zijn, dus meer dan noodig is, om een nieuw testament te koopen; zonder armer te zijn, kunt gij dat aan een van die arme afgodendienaars geven, die de blijde boodschap van hunne behoudenis nog niet gehoord hebben.

Waar kan ik u den stuiver brengen Mijnheer? ik weet niet waar gij woont.

Mijn huis is niet ver van het dorp verwijderd, en ik zal daar den ganschen zomer blijven. Ik kom alle zondagen dezen weg heen, en gij zult mij, zoo als van daag uwe gift geven. Ik dank God dat Hij u bewogen heeft om mij die te geven; ga nu naar uwe moeder en zeg haar ons gesprek. Dat onze lieve Zaligmaker uw Herder zij en gij Hem getrouw beminnen mogt!

Louize liep zoo spoedig zij konde naar huis om hare moeder te verhalen, al wat de oude man haar had gezegd, zij deed dit met zooveel belangstelling dat het hare brave moeder verheugde. Sedert lang had zij gewenscht dat hare dochter zich meer geneigd gevoelde om zich met de godsdienst bezig te houden, haar teeder in de armen nemende zeide zij; ik verheug mij dat gij door het lot dier arme Negers getroffen zijt; gij kunt niet beter doen dan om uwe kleine uitzuiningen te besteden, ten einde hun middelen te verschaffen om in de behoudenis, die in Jezus Christus is, onderwezen te worden, en dat gebruik van uw geld zal mogelijk voor u even zoo nuttig zijn als het voor hen kan worden, want ik twijfel niet of gij zult ook ter harte nemen om dat heilig Woord te lezen, 't welk gij weet dat nuttig is aan de arme Negers te doen kennen.

Ja voorzeker moederlief, ik ben daartoe besloten. Maar zeg mij indien ik er tegen Charlotte en Elizabeth van sprak? Mogelijk zouden wij ons geld bij elkanderen kunnen brengen, en doordien elk onzer geregeld eene stuiver gaf, zoude men dan drie nieuwe testamenten aan de negers kunnen zenden, in plaats van een.

Uwe gedachte komt mij zeer aannemelijk voor; het is schoon weder, ik zal met u uitgaan; zoo

gij wilt zullen wij te zamen bij uwe kleine vriendinnen gaan, en gij kunt haar uw voorstel doen.

Elizabeth en Charlotte waren kinderen van een wever, die aan het andere einde van het dorp woonde. Het was een godsdienstig man, en daar zijne kinderen niet te huis waren toen Louize en hare moeder bij hem kwamen, vertelde Louize aan hem het plan hetwelk zij had.

God zij gedankt, riep de brave man uit toen zij geëindigd had, God zij gedankt; hoe dikwijls is mij deze gedachte te binnen gekomen als ik aan mijnen arbeid was. Ziedaar buurvrouw, nog dezen morgen las ik de schoone voorspelling in het elfde kapittel van Jesaia: (1) de aarde zal vol kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken; en ik had voor alle die volken en voor dat groot gedeelte onzer landgenooten, die zelfs het Woord des levens niet bezitten, en die, zoo als het Evangelie van Mattheus (1) zegt, in het land en de schaduwen des doods gezeten zijn. Uw voorstel verheugt mij meer dan ik zeggen kan. Tot hiertoe had ik slechts wenschen gevormd, en gij wijst mij een gemakkelijk middel aan om die vervuld te

(1) Jes. XI: 9.

(1) Matth. IV: 16.

zien. Maar daar komen mijne vrouw en kinderen weder, zij zullen zeer tevreden over het bezoek van Louize en over haar voornemen zijn. Kinderen, vervolgde hij, zonder aan zijne dochters tijd te geven de bureu te groeten, wilt gij bijbels aan de arme Negers sturen? Ja aan de Negerkinderen, onze vriendinnen zullen u zeggen hoe gij dat moet bewerkstelligen.

Na deze weinige woorden liet de wever hen alleen bij elkander, en in een klein kamertje gaande waarvan hij de deur sloot, knielde hij neder voor den Vader die ons in het verborgen ziet, en bad dat Hij hem door Zijnen Heiligen Geest zoude helpen, in het voornemen hetwelk hij had om iets voor de eer van den naam van Jezus te doen, en voor de bevordering van Zijn rijk des vredes op de aarde.

O indien elk zoo deed, indien men, alvorens iets te ondernemen, zich tot God wendde, indien men Hem Zijnen raad en zegen vroeg over alles wat men doen wilde, hoeveel meer goeds zoude er niet in de wereld geschieden; hetgeen men met God zoude beginnen, zoude men ook met Zijne hulp eindigen.

Toen hij weder in de kamer terug kwam, vond hij zijne vrouw, zijne dochters en hare bureu, nog met hetzelfde onderwerp bezig, zij waren

overeengekomen, ieder een stuiver in de week te geven en den wever te verzoeken die te verzamelen, opdat de oude heer die bij hem konde komen halen. Charlotte had zich daarenboven voorgenomen, om tot hetzelfde einde datgene ter zijde te leggen, hetwelk men haar voor hare moeite geven zoude, aan de huizen, waar zij het bestelde werk van haren vader bragt, en Elizabeth wilde dat men hare ooringen verkocht, om de kleine hoeveelheid hunner opbrengst te vermeerderen.

De wever konde zijne tranen niet weêrhouden: hij vouwde de handen te zamen, en de oogen ten hemel heffende, riep hij uit: O! mijn Zaligmaker, welk eene genade bewijst Gij aan mij en aan mijn huis, dat Gij aan ons vergunt aan uw werk mede te arbeiden. Breng Gij zelf het ten einde Heere, zegen onze voornemens en onze zwakke pogingen.

Gedurende het overige van de week, hielden deze brave menschen zich ernstig bezig om meer uitgestrektheid aan hunne plannen te geven: zij spraken er van tot hunne vrienden, tot hunne bureu, en haalden hen over om zich met hen te vereenigen, ten einde hunne voornemens ten uitvoer te brengen, zij slaagden echter niet bij allen; sommigen zeiden dat de bijbel slechts

voor de geestelijkheid was, en dat het niet paste dat elk dien las, en dat dit boek vooral niet voor kinderen geschikt was; anderen vonden dat men wel andere dingen te doen had, dan zich met de menschen te bemoeijen, die eenige duizende uren van ons woonden en die men waarschijnlijk zijn geheele leven niet zien zoude; er waren er die vreesden dat men, door de milddadigheid ten voordeele van vreemde volken op te wekken, gevaar liep die te verminderen omtrent de menigvuldige ongelukkigen die ons omringen en die dezelfde behoefte hebben, even als of men met eenen vasten wil en den Goddelijken bijstand beiden niet konde bijstaan. Eenigen echter, verre van aan deze onoverdachte meeningen of baatzuchtige gedachten deel te nemen, haastten zich om te geven hetgeen men hun vroeg: zij verbonden zich om wekelijks, sommigen een stuiver, anderen meer te geven, naar mate hun toestand dit toeliet.

Den volgenden zondag begaven allen, die zich vereenigd hadden tot dat nuttig oogmerk, op een bepaald uur naar den wever: er waren omtrent vijftien personen bij elkander.

De grijsaard, die men te voren verwittigd had, was verwonderd zulk eene talrijke vergadering te vinden, hij verheugde zich daarover en

dankte God, en de aanwezigen noodigende om te gaan zitten, trachtte hij hun op de volgende wijze zijne plannen te ontwikkelen :

Waarde Vrienden !

„ Daar van den Vader der lichten alle goede gave en volmaakte gifte is, zoo als ons de Apostel JACOBUS leert (1) : is het God die ons hier in dit uur vergadert. Wij zijn voor het grootste gedeelte weinig gegoed, en de plaats die wij bewonen is een eenvoudig dorp. Indien het doel hetwelk wij ons voorstellen betrekking had op eenige groote onderneming dezer wereld, zoude het eene dwaasheid zijn ons daarmede bezig te houden : wij zouden volgens alle waarschijnlijkheid niet slagen ; maar het is anders gesteld met een christelijk werk, zoo als dat met hetwelk wij ons nu bezig houden : elk is in het bijzonder geroepen om er deel aan te nemen en zich nuttig te maken, hoe onbeduidend de middelen ook schijnen die in onze magt zijn. Ik zoude hetgene God op die wijze bewerkstelligt, kunnen vergelijken met hetgeen hier geschiedt onder uwe oogen, in de vrolijke akkers welke gij bebouwt. De beek die door het dorp heen loopt, waarvan het water uwe lande-

(1) Jac. I: 17.

rijen en uwe akkers vruchtbaar maakt, is overvloedig en breed, maar indien gij haren loop naar boven volgt, wordt zij gedurig smaller en kleiner; gij zult zien dat zij haar begin neemt met eenige kleine stralen die hier en daar van onder het gras en de heesters te voorschijn komen. Indien iemand zeide dat deze kleine straaltjes onnoodig zijn, zoude hij zich zeer bedriegen: niet alleen zoude het gras en de planten die zij doen groeijen, verkwijuen, maar gij zoudt ook daarenboven de u zoo nuttige beek niet hebben, die zij, door zich te vereenigen, hebben gevormd, en die uwen dorst lescht en u verkwikt, de molen van het dorp doet omgaan en u zoo groote diensten van verschillenden aard bewijst. Even eens is het, lieve Vrienden! met de bronnen der weldadigheid, welke God uit het hart Zijner kinderen laat vloeijen. Zij verlevendigen het hart reeds dat dezelve bevat. Zij vereenigen zich met anderen en vormen eindelijk te zamen eenen vloed van ijver en liefde, waardoor de grootste ondernemingen voordeelig gaan.

Indien een van ulieden midden op den dag van het veld komt, en hij versmacht wegens de groote hitte, is eene teug water uit de kleinste dier bronnen genoegzaam om zijnen dorst te stillen; als hij slechts zijne hand met water kan vullen, lescht hij

er even zoo goed zijnen dorst mede, als daar waar de beek het breedst is.

Is het niet even zoo met het levende water, hetwelk zijnen loop naar het eeuwige leven heeft? Indien iemand door den last zijner zonden vermoeid en naar gerechtigheid dorstende, door de genade van Hem, die bronnen in de woestijn doet ontstaan, het water ontmoet, hetwelk zijnen oorsprong in uw dorp heeft gehad; of in het huisgezin van eenen van ulieden. Indien een van onze landgenooten, indien de arme Afrikaansche Neger, indien de afgodendienende Indiaan het Heilige Boek ontvangt, hetwelk gij hem van uwe penningen gegeven hebt, van wege en in den naam des Zaligmakers, indien zijn geestelijken dorst gelescht is, zal er dan in de hemelsche woonplaatsen niet een toon van vreugde en dankbaarheid opgaan?

Werkt dan dit uit, dat er een groote stroom door uwe vereende bijdragen ontsta, welke er vele lesschen kan, opdat er vreugde in den hemel zij.

Wat de middelen betreft om uwe giften daar te doen komen, waar zij henen gaan; weest daar niet ongerust over. In vele groote steden van ons land zijn menigvuldige genootschappen van brave mannen, die zich bezig houden met de gaven der Christenen te verzamelen, die door middel van

deze gaven, Gods heilig Woord in allerlei talen doen overzetten en drukken, die onderzoeken in welke gedeelten der wereld dat Woord nog niet is doorgedrongen, en die het aan de meest barbaarsche en ruwste volken doen brengen, door ijverige zendelingen, wier deugd zij beproefd hebben. Indien gij zelf oogmerk hebt iets voor deze heilige zaak te doen, verzamelt dan elke week de stuiver welke een iegelijk van u vrijelijk wil geven, ik zal de sommen welke gij zoo van tijd tot tijd verzameld hebt, aan het Bijbel- of Zending-Genootschap der naaste stad zenden, en deze zullen hetgeen gij gegeven hebt, gebruiken om bijbels te zenden aan de Negers en andere Heidenen, die dezelve niet hebben.

Maar vooral moet gij denken, mijne vrienden, om de huisgezinnen van uw land en uwe buurt van bijbels te voorzien; want indien de droevige toestand der afgodendienaars u belang inboezemt en u treft, moet uwe liefdadigheid ook opgewekt zijn ten voordeele van uwe vrienden en naasten, die mogelijk den Zaligmaker nog niet kennen, omdat zij het boek niet gekregen hebben, hetwelk ons van Hem spreekt.

Blank of zwart, wild of onbeschaafd, moet om behouden te zijn, Jezus Christus kennen, en begrijpen welke de uitwerking Zijner leer op

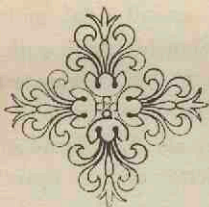
de harten is, en dit zelf gevoeld hebben; het is niet wegens kleur van huid, wegens taal, zeden of gewoonten, dat een mensch in den hemel kan ingaan: hij moet wezenlijk Christen zijn, wezenlijk vernieuwd zijn door het Woord des levens en den Geest van den hemelschen Vader. Een opregt geloof aan den Zaligmaker moet hem bezielen en hem deelgenoot maken van de belofte aan het geloof gedaan. Verschaft dan bijbels aan hen, die ze niet hebben, maakt dat men die leze, en bidt den Heere met u mede te werken, opdat gij niet te vergeefs zoudt werken."

Deze kleine redevoering, door den ouden man uitgesproken met de zalving en de kracht, welke eene ware overtuiging en een opregte lust om wel te doen te weeg brengen, werd door de omstanders met de levendigste belangstelling aangehoord, en om orde te houden in de uitvoering hunner plannen, verdeelden zij den arbeid welke zij hadden aangevangen, en kwamen overeen, zich tweemaal 's maands bij den weever te vereenigen, om in zijne handen het geld uit te storten, hetwelk zij in dien tusschentijd bij hunne vrienden hadden bespaard en vergaderd; om te onderzoeken welke personen van het dorp door hunne armoede en goede gevoelens het meest verdienden den

bijbel ten geschenk te ontvangen, en om elkander dan mede te deelen, wat zij omtrent anderen of zichzelf opgemerkt hadden, nopens de uitwerking van het lezen van Gods woord.

Lieve lezers! herinnert gij u de vreugde welke de drie koeken aan Louize veroorzaakten, vergelijkt die met de oneindig grootere vreugde welke zij moest ondervinden, toen zij zag tot welke gevolgen het sparen van haren laatsten stuiver had geleid. Besluit er uit, dat indien ook gij even als Louise u eenige lekkernij onthoudt, indien gij even als Charlotte het tiende deel van het geld, voor uwe uitspanningen besteed, ter zijde legt, indien gij even als Elizabeth eenige nuttelooze versiersels opoffert, besluit daaruit dat gij even als die kinderen, zult erkennen dat het beter is, hetgeen gij overhoudt, aan datgene te besteden hetwelk eeuwig stand houdt, dan aan hetgeen voorbijgaat en verteert, omdat een stuiver aan eene goede daad gewijd een kostbare druppel in den vloed der zegeningen des Heeren kan worden; dat dezelve aldus besteed, wezenlijk een welbestede stuiver is, daar hij tot bevordering der komst van het koninkrijk der hemelen gebruikt is.

A 2430676

Prijs 5 Cent.